

(Priloga Vrtcu.)

Št. 3. Ljubljana, dné 1. marca 1907. XV. tečaj.

Zdrava ti, Marija!

Iz nebes prihaja
sladka melodija,
lep pozdrav iz raja:
Zdrava ti, Marija!

Mati otročiče
hrani in povija,
z njimi moli, kliče:
Zdrava ti, Marija!

S cvetjem zorna deva
sliko Njej ovija,
moli in prepeva:
Zdrava ti, Marija!

In mladenič čvrsti,
ko ga skuša zmija,
zdiha v borbi vsaki:
Zdrava ti, Marija!

Možu pot na čelu
bisernato sija,
moli v tihem selu:
Zdrava ti, Marija!

Tam v bolesi hudi
bled bolnik se vija,
a pozdravlja tudi:
Zdrava ti, Marija!

Verni vsi zemljani,
verna domačija,
spev pojó ubrani:
Zdrava ti, Marija!

O, naj enkrat všečno
moja poezija
Te slavi tam večno:
Zdrava ti, Marija!

R. Silvester.

Kakšne otroke ima rada Marija?

III. Nekaj posebnega je to, kar se gostokrat opazuje pri najboljših materah, da namreč kaj rade slišijo, ako se jim reče, da so jim njih otroci **zelo podobni** po obrazu, pa tudi po vedenju. Saj tudi dobre matere rade same pristavljajo, kadar kaj opominjajo svoje otroke: „Ko sem bila jaz tolika, kakor si ti zdaj, ko sem bila jaz v tvojih letih, sem se vse bolj prizadevala, sem bila bolj pridna, kakor pa si ti . . . Oj, kako je bilo lepo, ko sem še hodila v šolo, ko smo se pripravljale za prvo sv. obhajilo“ itd. Celo obleko napravljajo otrokom tako, kakršno same rade nosijo, ali kakršna jim je bila v mladih letih posebno všeč.

Tu smo zopet zasledili novo znamenje, po katerem spoznava Marija svoje ljubljene otroke. Najbolj so ji namreč všeč oni, ki jo **posnemajo** ter se trudijo, da bi ji bili čedalje **podobni**, oni, ki si resno prizadevajo pridobivati si enakih čednosti, kakršne se leskečejo pri Mariji, najsvetejši Materi božji. Da, čimbolj bo naše srce podobno Marijinemu presv. Srcu, tem bolj se ji bomo prikupili, tem bolj nas bo ljubilo njeno materino Srce.

Enaki ji seveda nikdar ne bomo mogli biti; a nikdar bi tudi ne zaslužili častnega imena „Marijini otroci“, ko bi se ne trudili, da ji bomo vsaj čedalje bolj podobni. V čem naj ji bomo podobni, tega vam seveda v kratkem ne morem opisati in dopovedati, zakaj ponavljati bi moral vse veličastne govore in spise, s katerimi so učeni in sveti možje proslavljali in še proslavljajo Devico Marijo. Omenim samo eno reč, namreč: Marija je bila ves čas svojega zemeljskega življenja, prav povsod, koder je hodila, kjer je bivala — brezmadežni vzor vseh dušnih lepotij! Nikdar ni omadeževal njenega prelepega Srca noben madež najmanjšega greha; obratno pa se je odlikovala po vseh čednostih, ki si jih je pridobila v oni najvišji meri, ki je še mogoča pri ustvarjenem bitju. Marije si ne morete nikoli misliti dovolj lepe,

dovolj vzvišene in veličastne. Vse, kar so o njej povedali najslavnejši govorniki, vse, kar so o njej zapisali najodličnejši pisatelji, vse, kar so o njej pevali najizbornejši pesniki in pevci, vse, kar so nam hoteli in mogli lepega in krasnega pokazati o njej najboljši slikarji in kiparji: vse je še premalo; vsem tem pre-slavnim mojstrom moramo zaklicati: Še vse premalo ste jo proslavili! Po pravici se imenuje v lavretanskih litanijah „Virgo praedicanda“ — Devica, o kateri naj se pridiguje, katera naj se hvali in slavi vsepovsod, še vse bolj, kot se je moglo zgoditi do zdaj!

Torej je prva dolžnost vsakega Marijinega otroka vselej in povsod se ozirati na svojo nebeško vzornico, svojo prelepo Mater! Pri vseh svojih mislih, besedah in delih se skrbno vprašujte, kako bi bila moja nebeška Mati mislila, kaj želela, kako govorila, kako se vedla, ko bi bila na mojem mestu!

* * *

Iz otroških let slavnega cesarja **Ferdinanda II.** avstrijskega, se poroča ta-le ganljivi dogodek. Njegov domači učitelj mu je za god podaril malo zrcalo s krasnim okvirjem. Pobožni princ pa vzame skrivaj steklo iz lepega okvirja in vstavi na njegovo mesto podobo brezmadežnega spočetja presvete Device Marije. Ko ga čez nekaj časa domači učitelj vpraša po ogledalu, mu odgovori cesarski princ: „Tukaj-le je in kaže pravo podobo, po kateri se moramo ravnati!“

Pripoveduje se o **nekem mladeniču**, ki je imel plemenite želje v svojem srcu, da bi kot Marijin otrok pošteno preživel svoja leta, ki mu jih je Bog odločil na zemlji. Nekaj časa se je res tudi vzorno vedel, kakor se spodobi sinovom tako svete Matere. Postal pa je čedalje bolj mlačen; nič več se ni tako skrbno ogibal greha, nič več ni tako goreče molil in si prizadeval za čednostno življenje. Marijo je pa vendarle še častil, dasi bolj lenobno.

Nekoč je zopet molil prelepo Marijino molitev: O Marija, izkaži se mi mater — pokaži, da si moja mati! A Marija mu je odgovorila: „Izkaži se ti mojega sina! — pokaži prej ti, da si res moj sin, potlej hočem tudi jaz biti tvoja mati!“

Hvaležni pes.

Repinov Mihec je šel sam po ozki, sneženi gazi iz šole domov.

Bilo je mraz, da je škripalo pod nogami. Mihec je tiščal tablico in abecednik pod pazduho, kajti roki je imel v žepu debele zimske suknje. Ušesa mu je skoro popolnoma pokrivala kosmata kapa, in tudi nos se mu skoraj ni videl izpod velikanskega pokrivala.

Stopal je hitro in oprezno.

Dasiravno je bil dobro napravljen, vendar so mu pri vsaki stopinji zašklepetali beli zobki med rdečimi ustnicami. Zeblo ga je, a povrh ga je mučil še glad.

Pa izvleče iz žepa kos črnega kruha, katerega so mu dali mati pred odhodom v šolo. S tresočo roko lomi kosce za koscem in ga nosi v usta.

Ravno odlomi precej velik založaj, kar ga iznenadi odnekod cviljenje, da mu roka obstane na mestu.

Ustavi se in ozre proti kraju, odkoder je prihajal glas.

Po sneženi stezi se je opotekaje se vlekel velik, star pes. Rep je imel stisnjen med zadnje noge, dlaka mu je bila zmršena, a gobec se mu je skoro dotikal tal; vohal je očitvidno za kako živaljo, kajti sledovi lakote so se mu poznali na suhem trupu.

Mihec spozna Lovčevega sultana, in ga prijazno pokliče k sebi.

Pes pospeši tek in se začne laskati dečku. Dolgo časa skače okrog njega in maha z repom. Ko pa zapazi v Mihčevi roki kruh, zacvili in se vzpne ob njem.

Deček spozna, da je pes lačen. Toda tudi sam je lačen, kajti od jutra že ni imel kaj prida v ustih.

Nekaj časa preudarja, ali bi mu dal kruh ali ne; pes pa vedno žalostneje cvili in skače okrog njega.

„Jaz sem že tako skoraj doma“, si misli Mihec, „žival pa morda še cel dan ne bo nič jedla. Poginiti je pa ne smem pustiti, saj je vendar človeku najzvestejša spremljevalka.“

Pa potegne ves kruh iz žepa in ga poda psu.

Sultan hlastne po njem. Nekaj hipov in vse je izginilo.

Mihec poboža psa po glavi, vtakne roke zopet v žep in pospeši korake proti domu.

* * *

Bilo je dve leti po tem dogodku. Cepinov Mihec je dokončal ljudsko šolo v rojstni vasi Strugi. Ker pa je bila njegova mati revna in je z bornim zaslužkom komaj preživela sebe, se je začela ozirati po sosednjih hišah, da bi dobila službo svojemu sinu.

Ta želja se ji je kmalu izpolnila.

V dve uri oddaljeni vasi Razpoti je živel njen brat, premožen posestnik.

V nedeljo po sv. Juriju je prišel v Strugo, da obišče svojo sestro. Le-ta mu je razodela, da bi rada dobila službo svojemu Mihcu, ker ga doma težko vzdržuje.

Brat pomisli.

„Ravno pri meni bi se dobila zdaj služba pastirja. Če bo deček priden in pošten, lahko pride k meni. Jedi in obleke mu ne bo manjkalo, tudi nekaj okroglega mu bom dal vsako leto.“

Pogodba je bila sklenjena še tisti dan.

Drugo jutro je že Mihec pospravil skupaj svojo obleko in druge malenkosti. Tudi knjig ni pozabil vtakniti v culico.

Popoldan se poslovil od matere, katera mu s solznimi očmi da še mnogo lepih nauk. Potem pa odide deček proti novemu domu.

Na Razpoti so ga prijazno sprejeli. Gospodinja mu je takoj položila na mizo velik kos belega kruha.

Mihec ga je slastno jedel, kajti bel kruh je bil njemu nekaj prazničnega. Gospodar mu razkaže hlev in govedo, katero bo moral imeti odslej v oskrbi.

Mihec se je kmalu privadil novega gospodarja. Nekaj dni se mu je sicer tožilo po domu, vendar tudi to ga je kmalu minilo.

Za teden dni je bil že popolnoma udomačen na Razpoti, pasel je Zaplotarjevo živino in prepeval, da se je razlegalo po vsej okolici.

Tako je preživel celo pomlad in vse poletje; nastopila je jesen.

Mrzla burja je divjala v usihajoči naravi, ko je Mihec gnal nekega popoldne živino na pašo.

Na onem mestu, kjer je nasitil pred dvema letoma lačnega psa, začuje zopet lajanje.

Za hrbtom spet zapazi Lovčevega sultana.

Mihec se spomni, da je pred dvema letoma ravno na tem mestu srečal psa in pred oči mu stopijo časi, ki jih je preživel doma pri ljubi materi.

Pa pogleda za živaljo, ki se je začela ravno pomikati v gozd. Drobnica je bežala naprej, za njo pa se je s počasnimi koraki premikala goveja živina. Pes pa je tekal nekaj časa poleg črede, potem je pa zginil v gozdu.

Sredi gozda je bila precej velika loka, porastla z bujno, veliko travo. Tu je bil najboljši Zaplotarjev pašnik.

Živina se je razpršila po loki in začela urno muliti travo. Mihec pa je sedel na bukov štor, potegnil iz žepa knjigo in jel čitati.

Mirno je potekala ura za uro. Krave in ovce so se pridno pasle, in le redkokedaj je zamolklo mukanje ali drobno meketanje motilo gozdni mir.

Kar pastir zapazi, da se ovce nekam nemirno spogledujejo in približavajo druga drugi. Ena žalostno zamekeče, druga zopet za njo; včasih se razlegne po loki cela vrsta tresočih se glasov, pa zopet vse potihne. Tudi govedo se v gosti tolpi pomika proti sredini pašnika.

Kar se ovce spuste v obupen dir in z zategnjnimi glasovi vznemirijo pastirja, da vstane s štora in odhiti k čredi.

V tistem hipu pa plane iz bližnje gošče psu podobna žival ter se zakadi v sredo ovčje trume.

Mihec meneč, da je sultan, ga pokliče po imenu; a tedaj že zapazi, da drži žival najlepšo ovco za vrat in jo vleče za seboj.

„Volk!“ vzklikne deček, pa skoči brez premisleka nadenj in ga oplazi s palico po glavi.

Volk izpusti svoj plen ter se zakadi na pastirja.

Bliskoma podere Mihca na tla. Revež bolešno zakriči in zgrabi z obema rokama volka za vrat. Zver se vzpne kvišku — in pastir, ki ga je držal za vrat, odleti nekaj korakov od njega. Volk odpre žrelo in hoče iznova naskočiti pastirja — še trenutek, pa bi bilo po njem — a v tistem usodnem hipu skoči zadaj nad volka velik pes in ga stisne za vrat.

Srdito se zgrabita volk in pes. Neodločno se premetujeta renčeč in hreščeč po travniku. Krave in ovce pa mučejo, mekečejo in drvé in beže...

Sultan izpusti volkov vrat pa mu zasadi ostre zobe v goltanec. Potok vroče krvi bruhne zveri iz žrela in oblije sultanovo glavo. To psa nekoliko zmede, in v tem hipu ga volk še enkrat zgrabi za vrat. Toda volkovi napadi so postajali vedno slabši... zobje mu polagoma zlezajo iz pasjega vratu... strese se in obleži.

Sultan, vesel zmage, začne radostno lajati.

Mihec ga pokliče in ga hvaležno pogladi po glavi.

Od tedaj jih ni bilo več ločiti — Mihca in sultana. Zaplotar je rad dovolil, da je pes ostal pri njem, ker je pridnemu Mihcu rešil življenje, od ovac pa odvrnil občutno škodo...

Volčji kožuhi pa Mihca dobro greje po zimi.

Budislav.

Vabilna pesem.

Dideldam, dideldam,
prišli smo k vam,
bele pogačice
dali ste nam.

Dideldam, dideldi,
pridite tudi vi!
Bele pogačice
dali bi mi.

Bele pogačice,
dali bi kračice
dali vam dali vam,
dideldidam...

Zvonimir.

V OTROŠKEM VRTCU.

Kdor drugemu jamo koplje ...

Tako živega dečka ni bilo v celi vasi, kakor je bil Ščitarjev Matevžek. Nikjer ga ni manjkalo, kjer ga je bilo treba in kjer ga ni bilo treba. Povsod je moral biti zraven. Če so kje dečki napravili kako neumnost, je bil gotovo tudi Ščitarjev poleg, pa bodi v šoli ali pa doma. Poleti ga je bila polna vsa vas; kadar je bil na paši, so pa tudi odmevali bližnji in daljni logi od njegovega krika. Pozimi pa je seveda moral poizkusiti na vsaki luži, če je led dosti trden, in če so podplati že dosti gladki. Toliko kep niso vsi drugi dečki zmetali v celi vasi, kakor jih je premetel Ščitarjev Matevžek. Pred njegovimi očmi ni bil varen noben vrabec v grmu, nobena sinica na drevju, noben maček pred hišo. Vse je prepodil.

Vendar ne moremo reči, da bi bil počenjal vse to iz same hudobije in izprijenosti. Bil je drugače dobrega srca. Nekoč je izgubil Godničev Lipek štiri vinarje, ki so mu jih dali mati, da prinese iz šole grede sukanca. Po poti jih je pa nekje izgubil in se jokal, češ, sedaj mi pa mati ne bodo mogli zašiti hlač, ker sem izgubil denar za sukanec. To je videl tudi Ščitarjev Matevžek. Pristopil je k Lipku in mu je dal štiri vinarje, da si je kupil sukanca. On ni bil kriv, da je Godničev izgubil denar in ga tudi ni bil našel. Tiste štiri vinarje je bil dobil od očeta, da si kupi opoldne zemljo, ker je bilo pri Ščitarjevih ravno zmanjkalo kruha. A rajši je bil učenček brez kruha opoldne, samo da je utolažil tovariša.

Tudi v šoli je Matevžek dobro izhajal. Bil je precej dobre glave in si je lahko zapomnil vsak nauk, da je le enkrat slišal. Seveda mir, ta mu je prizadejal največjo sitnost. Kolikorkrat je bil v šoli kaznovan, skoro vselej se je zgodilo vsled nemira. Kri mu ni dala, da bi malo dalj časa sedel mirno. Vedno je menčal na svojem prostoru in motil soseda, Godničevega Lipka, ki je bil sicer manj nadarjen, pa toliko bolj priden kakor Ščitarjev.

Doma je razposajeni Matevžek marsikatero pobral od očeta. Pa tudi ni dosti izdalo. Otrese se je, ko jih je dobil dobro mero precej živih, kakor se otrese kura, če pride iz vode. Tako je bil kmalu zopet stari Matevžek. Njegov oče so večkrat rekli, da mu bodo dali puščati kri, prej ne bo miru. Sicer si jo je dostikrat puščal tudi sam, ko je kje kaj malega izkupil pri svojih norčijah, pa tisto je bilo še vse premalo. Toliko sreče je pa še pri vsem tem imel, da je ni nikdar pobral, ki bi mu bila za celo življenje zadosti.

A nekoč ga je izplačalo, da je imel vsaj za nekaj dni mir. To se je pa zgodilo tako-le :

Bilo je v šoli prvo uro dopoldne pri računstvu. Pri tabli je izdeloval Godničev Lipek precej zamotan račun, v katerem je bilo treba uporabiti vse štiri načine računstva : seštevanje, odštevanje, množenje in deljenje. Večina učencev je pri dolgem računu pazila, in vsak je sproti računal v zvezek. Ščitarjevemu je pa šlo še posebno računstvo. Zato je že končal, ko so bili drugi šele v sredi računa. Da bi mu ne bilo dolg čas, se je igral z buciko. V šolo grede jo je bil tisti dan našel na cesti in si jo zataknil v suknjo. Sedaj si jo je hotel še enkrat ogledati, četudi je bila čisto navadna in še malo zakrivljena.

Lipek je nekaj časa še dobro računil pri tabli. Proti koncu ga je bilo pa zmešalo in se je naenkrat ustavil.

„No, pa mu pojdi ti pomagat, Ščitar; se vsaj ne bodeš igral v klopi!“ se oglasi gospod učitelj.

Matevžek hitro vstane, precej zardelih lic, menda od truda, ki ga je imel z buciko, in gre k tabli. Dasi ni prav nič pazil, je vendar hitro izvohal napako in jo popravil. Hotel je račun dokončati, a gospod učitelj mu reče, naj gre v klop, Lipek naj pa račun dovrši. Ščitarjev Matevžek uboga in gre po svoji navadi hitro v klop ter trdno sede, da bi zaškripala pod njim že precej stara klop.

„Joj!“ zakriči nenadno s tako močnim in pretresljivim glasom, da se prestraši vsa šola. Vsi se začudeno ozro v Matevžka, ki je stal v klopi, cepetal z nogami in kričal, kakor da bi ga kdo deval iz kože, ter z obema rokama nekaj tipal zadaj po hlačah.

„Kaj pa je vendar, Ščitar, kaj se je zgodilo?“ vpraša s skrbnim glasom gospod učitelj in pristopi k Matevžku, ki je vedno kričal nerazločno.

„Bucika, jej, jej, bucika!“ je prestrašeno vpil Matevžek in se tipal zadaj z rokami. Končno se mu je le posrečilo, da jo je prijel in potegnil vun.

Vsi so začudeno gledali, kako pride bucika v klop in potem skozi hlače Matevžku v meso. No, pa kmalu se je rešila zagonetka. Ko se je Ščitar nekoliko pomiril, je povedal vse sam po pravici in resnici.

V klopi je bila ravno tam, kjer je sedel Godničev Lipek neznatna špranjica. Matevžku je prišlo nekaj posebnega na misel, ko se je preje igral z buciko in opazil tisto špranjico na Lipkovem prostoru. V plitvo razpoklino je vtaknil buciko z glavico navzdol, da jo je molelo črez polovico nad desko. Mislil si je, da bo Lipek prišel naglo od table in sedel nanjo. — No, pa se je zgodilo drugače. Komaj je bil dobro zataknil buciko, je bil že sam poklican k tabli. Prišel je pa pred Lipkom v klop. Med tem časom je bil pri tabli čisto pozabil na buciko in je v naglici nevede sedel na Lipkov prostor in seveda tudi na buciko, ki se mu je zasadila globoko v meso.

lhteč je vse to pripovedoval. Gospod učitelj pa je pristavil samo to-le: „Prav se ti je zgodilo! Zdaj vsaj veš: kdor drugemu jamo koplje, sam vanjo pade.“

Kompoljski.

Bumf, bumf, bumf!

Bilo je pozimi. Burja je žvižgala okoli oglov. Bernotov Tonček, Pavličev Tinček in Kobaležev Mihec so šli v šolo. Zeblo jih je v roke in noge, in nos je tudi postajal rdeč.

„Kepajmo se!“ pravi Mihec.

„Dajmo se“, pritrdi Tonček, „se bomo vsaj nekoliko ogreli“.

Tudi Tinček vesel pritrdi.

„Ali bova dva proti enemu, ali vsak sam za se?“ vpraša Mihec.

„Jaz in Mihec bova skupaj; ti, Tonček, pa bodi sam“, meni Tinček.

„Nak“, dé Tonček, ki se je zbal; kajti ona dva sta bila že velika. „Vsak naj bo samzase. Tri vojske naj bodo, pa vse med seboj sovražne.“

No, pobotali so se. Bile so tri vojske. Mihec se je postavil pod bližnji kozolec, Tinček pa je šel na drugi konec, in Tonček se je postavil obema nasproti, tako, da so tvorili trikot.

Pripravili so kepe. — —

„Hej“, zavpije Mihec, „začnimo!“

Po zraku zafrčé kepe, — hud boj se vname med tremi vojskami. Tu je odskočil eden, zadet od kepe, tam se je začul vesel smeh, in tudi narobe se je kaj zgodilo.

Od Tinčetine strani je priletela snežena kepa na streho kozolca. Po nji se je začela valiti vedno večja in debelejša navzdol. Bumf! Priletela je ravno na Mihevo glavo, ki je prestrašen kar sedel v sneg. Bila je še sreča, da kepa ni bila debelejša, če ne, bi mu bila potisnila glavo daleč noter med ramena. Kakšen bi bil potem Mihec! — Kar pade Tončku nova misel v glavo.

„Veste, kaj“, reče, „pojdimo na hrib in začnimo valiti v dolino kepo, da postavimo na sredo ceste velikega sneženega moža, da ga bo lahko vsakdo vídel.“ — — —

Pa gredo. Naredé kepo, trdo in še kamen dajo vanjo, da bi bila bolj težka. Začno jo valiti. Od začetka je šlo počasi. Kepa pa je postajala vedno debelejša in debelejša, in vedno hitreje se je valila. Še ustavljati so jo morali, če niso hoteli, da se jim izmuzne izpod rok. Nazadnje je postala tako velika kot sod. — —

Po cesti je pripeljala Hudetova Špela svoj voziček. Vozila je mleko v mesto.

„Kaj?“ je zavpila, ko jih je zagledala. „Kaj pa delate tam zgoraj, ali ne boste šli v šolo?“

O jej! Na šolo so pa ti tiči čisto pozabili! Roke so izpustile prestrašene velikansko kepo, ki se je začela valiti v hitrem diru navzdol.

Ravno na Špelo je namerila svojo pot. Bumf! Zadene v voziček, — ta se je prevrnil, steklenice se razbijejo in mleko se razlije po sneženih tleh.

Tonček, Tinček in Mihec se spusté v tek proti šoli. Za njimi pa vpije Špela in jim žuga in žuga . . .

V šolo so prišli prepozno. Bili so vsi spehani in zasopljani. Gospod učitelj so precej vedeli, da se je nekaj zgodilo. Povedali so, kako je bilo. Po šoli so bili zaprti.

Ko so prišli domov iz šole, so domači že vse vedeli —

In pri Bernotovih, Pavličevih in Kobaleževih se je vnela spet vojska. Slišal se je jok. . . Vmes je pa tudi včasih dejalo — bumf!

Branho Brankovič.

Kukov mlin.

In niste še čuli, kak poje
sred tujih, meglenih ravnin?
In niste še čuli, kak poje
skrivnostno tam Kukov mlin?

„Zaslišal sem pesem skrivnostno
tam sredi meglenih ravnin,
ah, tam pri potoku srebrnem,
tam pel mi je — Kukov mlin:

O, blagor vam, da še začuli
njegovega niste glasu,
o, blagor vam, da še v zapečku
pri dedku se grejete tu!

Ti Tonček, kaj hočeš na tujem?
Le vrni se, vrni nazaj!
Na tujem je žalost, a radost
pozna samo rodni tvoj kraj. —

Pa Tonček naš s culico v torek
je služil med tuji šel svet;
a v petek prijokal domov je,
in pravil je žalosten, bled:

Tak pel je mlin Kukov v dolini,
in pel je sladko in ljubó,
da sem se razjokal in vrnil
na drago se rodno zemljó.“ —

O, blagor, da niste vi čuli
še tistega mlina nikdar,
da ste le smejali v zapečku
pri dedku dozdej se vsekdar!

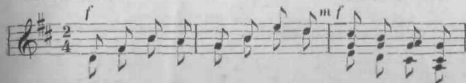
Jož. Vandot.

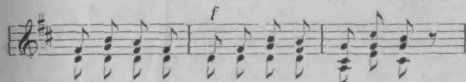
Na klanec!

Alla marcia.

P. Angelik Hribar.

1. Hej, na kla-nec, kar za ma-no, Tja čez snež-no
3. Če kdo zvr-ne se, ne jo-kaj, Če po-bi-ješ

brž po-lja-no! Kar nas gor-ke je kr-vi,
se, ne sto-kaj! Hej na klan-cu kraj va-si

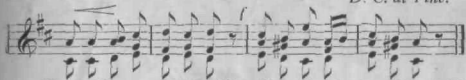

Ne ti-šči-mo se pe-či! 2 Vze-mi Jan-ko,
Je le ra-dost zim-ske dni!

svo-je san-ke, le-pe svet-le pod-ko-van-ke

D. C. al Fine.

To bo šlo navzdol kot blisk, Z nami radost, petje, vrisk!

Taras Vaziljev.

Zaspani Tonček.

Tončku v posteljco posveti
beli zimski dan:
„Vstani oj zaspani Tonček,
brž na snežno plan!

Oj zaspani, leni Tonček,
kaj iz tebe bo?
Kdor v mladosti rad ne vstaja,
temu bo hudó.

Ded ti je naredil sanke,
rad bi videl te,
ko se vozil boš po klancu
in prevračal se.

Kdor pri igri je počasen,
mnogo prida ni,
temu se pri resnem delu
tudi ne mudi.

Urno, urno, leni Tonček,
urno vun na plan —
lej, že sije v postelj k tebi
beli zimski dan!

Mokriški.

Kratkočasnici.

1. Bolnik: „Veste, gospod doktor, posebno hudo se pa nisem pozdravil v vašem kopališču.“
Doktor: „O vem, to sem si kar mislil, saj tudi niste bili nikoli hudo bolni.“
J. Kovec.

2. Gozdarski pomočnik prinese gospodu srno.
Sodnik: „Recite gospodu, da jih lepo zahvalim.“
Pomočnik: „Bom“, toda ne odide.
Sodnik: „No, kaj pa še hočete?“
Pomočnik: „Prosim, gospod sodnik, kaj naj pa rečem doma, če me vprašajo, koliko sem dobil napitnine?“
Sodnik se namuzne in mu dá dve kroni.
J. Kovec.

Zastavica.

Kdo si snaži in gladi lase z zobmi?

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)